

νοῦ καὶ τοῦ τότε πανισχύρου Ἐβραίου Ἰωσήφ Νάζη, εὐγοῦμένου τοῦ σουλτάνου Σελίμη. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐνεργὸν μέρος ἔλαβε καὶ ὁ Χίος Νικόλαος Ἰουστινιάνης, ἀντὶ τοῦ Πετροχοκίνου, σταλέντος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας ὡς διοικητοῦ τῶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ κτήσεων οὐδὲν ὅμως τέλος παρήκθη, διότι μετ' οὐ πολὺ ἡ Κύπρος ἐγένετο Ὁθωμανικὴ ἐπαρχία, ὃ δὲ δοὺς τῆς Σαβοΐας, ὡσεὶ ἀντεκδικούμενος, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατὰ τῶν Τούρκων φοβερὰν ἔκείνην συμμαχίαν, ἥτις ἐπήνεγκε τὴν ἐν Ναυπάκτῳ καταστροφὴν τῶν Μουσουλμάνων (¹).

Ο Σοφιανὸς ἀπεβίωσεν ἐν ἀνθηρῷ ἡλικίᾳ, ὡς δείχνυται ἐκ τοῦ ἐξῆς ἐπιγράμματος, ὅπερ ὁ Οὐόλφιος ἔξυμνῶν τὴν παιδείαν του ἐποίησε.

Τὸν σοφὸν αἷσα βαρεῖα ὑρεῖτο, αἴ! Σοφιανὸν,

Ἄνθοῦνθ' ἡλικίη, σώματι, φρεσσὶ, τύχῃ.

Πενθείτω δὲ τὸν ἄνδρα Χίος, σύμπασα θ' Ἑλλὰς,

Ἡν πάλιν ἐξ Ἀΐδου φῶς προσέκεν ίδειν.

Πενθούντων χάριτες, Μοῦσαι, Κυθέρια, Ἀπόλλων.

Πενθούντων ἀρετῆς οἰς σοφίης τε μέλει,

Καὶ σὺ μάλιστα φίλη Σειρήν, μέγ' ὅδύρει τ' ἀνδρὶ,

Θ' ἡμίσυ τῆς βιοτῆς συγκαταθαπτομένη.

Ο Σοφιανὸς ἐξέδωκε, τῷ 1570, Σχόλια εἰς τὸν Αἰσχύλον, καὶ μετέφρασε λατινιστὶ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, τυπωθὲν ἐν Δειψίᾳ 1569 (²).

Πρὸς τούτοις ἔγραψε καὶ τάδε.

— Ὑπομνήματα εἰς Ἀριστοτέλη.

— Ἐπιστολαὶ περὶ Ἀριστοτέλους.

— Διάφορα ἐπιγράμματα (³).

— Ἐπίγραμμα εἰς τὸν ἐν Βενετίᾳ νεὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (⁴).

Τινὰ τῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Μιχαήλ μετεκομίσθησαν τῷ 1606 εἰς τὴν Ἀμβροσιανὴν ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Σοφιανοῦ, πιθανῶς ἀπογόνου αὐτοῦ (⁵).

Ἐλευθέριος Ῥόδιος.

Μοναχὸς ἀκμάζων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος του (1522), καὶ ἀποθανὼν τῷ 1545. Ἐγράψεν ἱστορίαν τῆς Ῥόδου κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους, ἀγνωστον δὲ εἰ περισωζομένην ταῦν. Τῷ 1825

(¹) Mas-Latrie, Histoire de l'ile de Chypre, tom. III, σελ. 557—8.

(²) Βλαστοῦ Χεικά B'.

(³) Fabricii, Bibliotheca Græca, XI, σελ. 714.

(⁴) Κατεγωρήθη εἰς τὸ περὶ Συνοικεσίων σύγγραμμα Ζαχάριου Σκορδούλου.

(⁵) Ἐλληνομ. σελ. 263. Τοῦ Μανουὴλ τούτου σώζεται ἐν τοῖς χαρτοφύλακεσί; Μενούλιαν ἐπιστολὴ ἐλληνιστὶ πρὸς τὴν ὁσῦκα τῆς αὐτῆς πόλεως.